

have noget med at gøre. Men da blev det udtrykkelig fremhævet af hele Udvalget, at netop i dette Tilfælde var der Grund til, at Staten gik ud over Halvdelen med sit Bidrag, fordi Jernbanedæmningen paa begge Sider af Sneum-Broen, der i høj Grad, som vi ved, er udsat for Vesterhavets Oversvømmelser, hvis dette Dige blev bygget, vilde blive sikret og dermed ogsaa Sneum-Broen. Det forekommer mig, at det er med fuld Ret, man kræver, at Statsbanerne skal interessere sig for den Sag, og at der skal gives Tilskud, for at Jernbanedæmningen og Sneum-Broen i det hele kan blive beskyttet. Vi har set, hvilke Kalamiteter det kan afstedkomme, naar Trafikken bliver afbrudt paa den i alt Fald før Krigen meget trafikerede Bramminge—Esbjerg-Bane. Det er jo i Virkeligheden en uhyre vanskelig Ting, naar man skal udenom med Varer, der ellers gaar med denne Bane til Esbjerg, og det skulde man efter de store Stormfloder, vi havde for nogle Aar tilbage. Men ogsaa dette, at man stiller Fordring om, at Staten skal give yderligere Bidrag, kræver efter min Mening, at man i et selvstændigt Udvalg overvejer denne Sag nøje.

Jeg kan endvidere nævne, at det vil være af stor Betydning for Lodsejerne, om de Bidrag, de selv skal yde til Anlæggets Udførelse, kan opkræves sammen med de kongelige Skatter, og at man kan faa Udpantningsret, ligesom man har det for Skatterne. Det er ogsaa noget, som kan ordnes ved en lille Paragraf, ligesom i Loven om Ribe-Diget. Der har vi i Virkeligheden en Lov, som næsten fuldstændig kan afskrives, naturligvis med Forandring af Summerne.

Disse forskellige Ting, jeg her har fremdraget, maa efter min Mening bidrage til, at man indser det heldige i, at Finansudvalget ikke faar med denne Sag at gøre, men at det bliver et selvstændigt Udvalg, der faar den til Behandling. Nu vil naturligvis enkelte Medlemmer sige: Ja, Overslagssummen er paa 600,000 Kr., og Staten har gennem Ministerens Forslag erklæret sig villig til at bidrage Halvdelen, 300,000 Kr., og det vil maaske dog være lovlig meget af det gode, naar man kræver mere. Jeg vil da gøre opmærksom paa, at det Areal, der her er Tale om at inddige, er saadant noget som 3,000 Tdr. Land, og hvis man regner med, at Lodsejerne skal udrede de 280,000 Kr., hvad der er Tale om i Andragendet, vil det alene for deres Vedkommende sige over

90 Kr. pr. Td. Land. Men de, der har en lille Smule Kendskab til de landøkonomiske Forhold paa disse Egne, vil vide, at opimod 100 Kr. for hver Tønde Land, der bliver inddiget, er en meget betydelig Byrde. Saa vil man maaske sige: Ja, men hør, er der i Virkeligheden Grund til, at Staten støtter en saadan Sag, naar der er Tale om saa store Ofre fra Statens Side? Men her maa man se paa, hvordan det vil stille sig i det lange Løb, og for mig er der ingen Tvivl om, at Staten indirekte vil have Fordel af, at disse lave Arealer bliver inddiget i Lighed med, hvad der i sin Tid skete ved Ribe-Diget. Medens der her er Tale om noget over 90 Kr. pr. Td. Land for Lodsejerne, kostede Ribe-Diget noget over 50 Kr., og det Dige, som for Tiden opføres paa Øland, koster noget over 60 Kr. pr. Td. Land. Man vil altsaa se, at det, Lodsejerne har tilbudt at yde, er ret betydeligt, ikke saa lidt over, hvad der tidligere er ydet til Digeanlæggs Udførelse. Naturligvis maa Rigsdagen i høj Grad tage økonomiske Hensyn, men naar vi bygger kostbare Fiskerihavne og træffer mange andre kostbare Foranstaltninger, er det alligevel ikke altid det, vi først faar frem i Debatten: Er der nogen Mening i, at Staten bringer de store Ofre? Vi maa se paa, hvordan det vil stille sig i det lange Løb, og for mig er der ingen Tvivl om, at det vil være en uhyre Fordel for saadanne Egne og ogsaa indirekte for Staten, at vi faar saa mange Inddigninger af den Slags, som det overhovedet er muligt.

Idet jeg hermed mener at kunne forlade denne Sag og haaber, at den højtærede Minister vil fremsætte et særligt Lovforslag, vil jeg benytte Lejligheden til at takke det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) for nogle Udtalelser, som han fremkom med i sit Foredrag i Eftermiddagsmødet. De ærede Medlemmer, der var til Stede under hans Foredrag, vil vistnok erindre, at han bl. a. slog til Lyd for, at Ribe, hvis der blev Tale om, at der skulde oprettes et Statsseminarium for Kvinder, blev Stedet, hvor dette Seminarium kom til at ligge. Det takker jeg det ærede Medlem for. Jeg har for Resten tidligere bemærket, at den gamle Elev fra Katedralskolen interesserede sig for den gamle Stiftsby. Jeg haaber, at adskilligt flere vil slutte sig til den Tanke, som det ærede Medlem udkastede. Det kan tidt være vanskeligt for os, der repræsenterer de smaa Byer, og ikke mindst for dem, der har en afsides Belliggenhed, at slaa tilstrækkeligt til Lyd for dem her i Rigs-